

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 294/25
13.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА и др**, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Станковића, жалбу браниоца окривљене ББ, адвоката Дејана Ћасића и жалбу браниоца окривљеног ВВ, адвоката Бојана Челенковића, изјављених против пресуде Вишег суда у Београду К бр. 640/22 од 29.11.2024. године, у седници већа одржаној у присуству окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Марка Станковића, као и браниоца окривљене ББ, адвоката Марије Грбић, која се по заменичком пуномоћју јавила за адвоката Дејана Ћасића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 23.04.2025. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Станковића, жалба браниоца окривљене ББ, адвоката Дејана Ћасића и жалба браниоца окривљеног ВВ, адвоката Бојана Челенковића, па се пресуда Вишег суда у Београду К бр. 640/22 од 29.11.2024. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 640/22 од 29.11.2024. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ те је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју ће се урачунати време проведено у притвору, окривљена

ББ је оглашена кривом због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ те је осуђена на казну затвора у трајању од 3 године у коју ће се урачунати време проведено у притвору, а окривљени ВВ је оглашен кривим због извршења једног кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2 КЗ те осуђен на казну затвора у трајању од 6 година и 8 месеци у коју ће се урачунати време проведено у притвору. Према окривљенима АА, ББ и ВВ су изречене мере безбедности одузимања предмета, а окривљени су ослобођени обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, те је одлучено да исти у целини падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде благовремено жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктж бр. 510/22 од 09.01.2025. године због погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине пресуду и предмет упутити првостепеном суду на поновно суђење или пресуду преиначи у односу на окривљене АА и ББ и окривљене осуди на казне затвора у дужем трајању;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Станковић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду тако што ће окривљеног АА огласити кривим због извршења кривичног дела из члана 246а КЗ и изрећи му блажу казну или пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење како би се у поновљеном поступку отклониле у жалби истакнуте повреде ЗКП и правилно и потпуно утврдило чињенично стање;

-бранилац окривљене ББ, адвокат Дејан Ћасић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду донесе решење којим се ожалбена пресуда укида и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење или усвоји жалбу и донесе одлуку да се побијана пресуда преиначава тако што се врши преквалификација кривичног дела уподобљавањем исте са утврђеним чињеничним стањем и окривљена ББ осуди због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ;

-бранлац окривљеног ВВ, адвокат Бојан Челенковић, без навођења законских разлога из којих се жалба може изјавити, али из садржине произлази да је изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона са предлогом да Апелациони суд у Београду преинчи пресуду и окривљеног огласи кривим због извршења кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ и изрекне му казну затвора у складу са законом.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж

бр. 318/25 од 03.04.2025. године изнео предлог да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду усвоји, пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пресуда преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што ће се окривљенима АА и ББ изрећи казна затвора у дужем трајању, а да се жалба бранилаца окривљених и то окривљеног ВВ адвоката Бојана Челенковића, окривљеног АА адвоката Марка Станковића и окривљене ББ адвоката Дејана Тасића одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и присуству окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Марка Станковића, те присуству браниоца окривљене ББ, адвоката Грбић Марије, која се по заменичком пуномоћју јавила за адвоката Дејана Тасића, на којој је размотрио целокупне списе заједно са ожалбеном пресудом, изјављеним жалбама, пресуду испитао у смислу одредбе члана 451 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога нашао:

Жалбе су неосноване.

Према налажењу овог суда неосновано се изјављеним жалбама бранилаца окривљених износи теза о томе да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП јер је према наводима жалбе пресуда неразумљива, како у изреци, тако и у образложењу, односно дати разлози су нејасни и у знатној мери противречни, будући да је према ставу овог суда пресуда како у изреци тако и у образложењу јасна и разумљива, а суд је о свим чињеницама важним за доношење правилне и на закону засноване пресуде дао јасне и аргументаоване разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд следом чега су цитирани наводи жалбе оцењени и одбијени као неосновани.

Наиме, оптужницом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Кто бр. 510/22 од 09.12.2022. године, измењеном дана 30.01.2023. и 04.01.2024. године окривљеном АА је стављено на терет извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, окривљеној ББ извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, а окривљеном ВВ извршење кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2 КЗ.

Првостепени суд је ожалбеном пресудом окривљене огласио због извршења кривичних дела, али је приликом пресуђења не дирајући у идентитет оптужбе уподобио изреку пресуде утврђеном чињеничном стању па је закључио да је окривљени АА један део опојне дроге неовлашћено држао у мањој количини за сопствену употребу будући

да је током поступка то утврђено, а у опису радње извршења кривичног дела окривљеног АА су изостављени наводи из оптужбе да је неовлашћено преносио амфетамин у облику сулфатних соли кофеина – супстанцу која је проглашена за опојну дрогу, будући да током поступка то није утврђено. Такође, у односу на радње окривљене ББ суд је изоставио речи “продавала и ради продаје држала” а унео речи “преносила ради продаје супстанце проглашене за опојну дрогу и неовлашћено држала у мањој количини за сопствену употребу супстанцу проглашену за опојну дрогу – амфетамин” уподобљавајући изреку пресуде утврђеном чињеничном стању и радњама извршења кривичног дела за коју је окривљену огласио кривом. Такође, суд је у односу на радње окривљене ББ изоставио речи из оптужнице да је “од окривљеног АА узела амфетамин”, те да је исти “продала” и ову реч је заменио речју “предала” уподобљавајући опис радње окривљене ББ утврђеном чињеничном стању и радњама извршења кривичног дела за које је оглашена кривом. Такође, суд је у односу на радње окривљене ББ из оптужнице изоставио реч “неовлашћено ради продаје држала” и унео речи “неовлашћено у мањој количини за сопствену употребу држала” такође уподобљавајући радње извршења кривичног дела утврђеном чињеничном стању.

Другим речима, првостепени суд је из резултата спроведеног доказног поступка утврдио да тужилац није доказао да је окривљени АА неовлашћено преносио амфетамин у облику сулфатних соли и кофеина и то онај амфетамин за који из доказног поступка следи да га је окривљена ББ неовлашћено преносила ради продаје те предала окривљеном ВВ, наставши да у конкретном случају нису доказани наводи оптужбе да је окривљени АА предметну опојну дрогу амфетамин преносио ради даље продаје те да није доказано да је окривљена ББ ову опојну дрогу касније неовлашћено продала окривљеном ВВ већ да је исту неовлашћено окривљеном предала. Првостепени суд је утврдио да је опојна дрога која је пронађена у стану окривљеног АА, његовим личним прегледом и прегледом отвореног простора, опојна дрога коју је овај окривљени држао ради даље продаје, а да је опојна дрога коју је окривљени АА држао у стану своје девојке ГГ заправо опојна дрога коју је користио за своје потребе, односно у том циљу држао, те како се у радњама окривљеног АА стичу и обележја кривичног дела из члана 246 став 1 кривичног дела из члана 246а став 1, то будући да у конкретном случају постоји привидни идеални стицај, јер је кривично дело из члана 246а став 1 КЗ конзумирано кривичним делом из члана 246 став 1 КЗ, окривљеног АА огласио кривим због извршења само кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ.

Првостепени суд је прихватио одбрану окривљеног АА у којој је он негирао радње извршења кривичног дела неовлашћеног преношења опојне дроге амфетамин будући да је из резултата доказног поступка закључио да је окривљена ББ ушла у возило окривљеног АА али да ни из једног доказа односно исказа испитаних сведока полицајаца, телефонске комуникације, ДНК вештачења, нити било ког другог доказа није утврђено да је окривљени АА тај амфетамин преносио и предао окривљеној ББ.

Заправо из исказа сведока ДД и ЋЋ, полицијских службеника следи да ови сведоци нису видели да је окривљени АА преносио или на други начин располагао опојном дрогом амфетамин, нити да је окривљени имао у државини у било ком тренутку и на било који начин. Из исказа ових сведока се може закључити да је окривљена ББ ушла у возило окривљеног АА и потом из истог изашла. ДНК трагова на пвц кеси која је према потврди о привремено одузетим предметима касније одузета од стране окривљеног ВВ, коме је окривљена ББ неовлашћено предала опојну дрогу амфетамин, није добијен резултат који садржи ДНК профил окривљеног АА. Такође, из телефонске документације није утврђен било какав договор између окривљеног АА и окривљене ББ, те је суд закључио да за наводне тврдње из оптужнице да је окривљени АА неовлашћено преносио опојну дрогу амфетамин, те исту у возилу предао окривљеној ББ суду нису пружени докази.

У односу на окривљену ББ првостепени суд је утврдио да из исказа испитаних сведока ДД и ЋЋ не следи да су сведоци видели било какву примопредају новца или друге вредности коју је окривљена ББ предала окривљеном ВВ, већ су видели да је окривљена ББ имала контакт са окривљеним ВВ код кога су потом пронашли амфетамин, па имајући у виду и одбрану окривљеног ВВ који је пред судом објаснио да му је девојка по имену ББ предала опојну дрогу амфетамин коју је полиција код њега касније пронашла, то првостепени суд закључује да је окривљена ББ неовлашћено ради продаје преносила амфетамин и предала исти окривљеном ВВ, а да није доказано да је окривљена ББ окривљеном ВВ продала амфетамин како је то оптужницом стављено на терет.

Наиме, код окривљене ББ није пронађен новац нити друга вредност добијена за дрогу, сведоци ДД и ЋЋ нису видели било какву примопредају, а околност продаје или међусобног договора око продаје не произлази ни из телефонске нити било које друге комуникације, па ни из одбране окривљеног ВВ коју је суд прихватио.

Цитирани закључци првостепеног суда се најпре споре жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду наводима о томе да је суд погрешно утврдио чињенично стање налазећи да није утврђено да је окривљени АА неовлашћено преносио амфетамин у облику сулфатних соли и кофеина односно супстанцу проглашену за опојну дрогу, будући да према ставу жалбе то произлази из изведених доказа односно неспорне чињенице да се окривљена ББ пре него што је амфетамин предала окривљеном ВВ налазила заједно са дрогом у аутоу којим је управљао окривљени АА, а разлози за састанак у аутомобилу, који су дали окривљени АА и окривљена ББ су према ставу ове жалбе неуверљиви и неутемељени су у доказима (наводни разлог за састанак у колима је према наводима окривљених АА и ББ била предаја креме за псе, која није пронађена ни код једног од окривљених). Како је окривљена ББ у време извршења кривичног дела била политоксикомански зависник, то

је према ставу ове жалбе нелогично и неприхватљиво да је она преносила велику количину амфетамина, а да притом није имала корист за себе будући да је опште познато да када је хероин у питању зависнику јесте потребан свакодневни унос опојне дроге у организам, што подразумева и потребу за новцем. Посебно се истиче да је окривљени ВВ у одбрани истакао да је предметни амфетамин набавио преко познаника, да је дошао из Панчева по опојну дрогу за коју је знао да би требало да је преузме од ББ и преузео је од окривљене ББ, а новац није требало тада да преда јер је према наводима одбране окривљеног ВВ имао договор са познаником са којим се чуо да ће то касније решити.

Према ставу овог већа Апелационог суда у Београду цитирани жалбени наводи су неосновани и њима се неаргументовано побија чињенично стање које је првостепени суд правилно утврдио. Наиме, како из доказа у списима следи да окривљени АА и окривљена ББ споре да је окривљени АА окривљеној ББ у возилу предао предметни амфетамин, нико од испитаних сведока полицајаца овај моменат предаје опојне дроге није видео, на пвц кеси, у којој је амфетамин касније пронађен код окривљеног ВВ, нису пронађени ДНК трагови окривљеног АА, нема пресретнуте телефонске нити било које друге комуникације између окривљеног АА и окривљене ББ, то се и према ставу овог суда, из изведених доказа није са степеном извесности могло тврдити да се кривично правно догађај одиграо на начин како су то окривљени АА и окривљена ББ оптужницом терећени, односно правилан је закључак првостепеног суда да тужилац није доказао да је окривљени АА неовлашћено ради даље продаје предметни амфетамин дао окривљеној ББ, због чега су цитирани жалбени наводи оцењени као неосновани.

Такође, према ставу овог суда правилан је закључак првостепеног суда да нема доказа за навод оптужбе о томе да је окривљена ББ продала окривљеном ВВ предметни амфетамин јер то не произлази нити из једног доказа односно нити из одбране окривљене ББ нити за одбране окривљеног ВВ, па како код окривљене ББ није пронађен никакав новац, полицијски службеници нису видели предају новца која би значила и продају амфетамина већ само моменат контакта између окривљених, то наводи жалбе јавног тужиоца и у овом правцу нису имали утицаја на другачију одлуку овог суда.

У жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Станковића, се чињенично стање утврђено као у изреци пресуде спори наводима о томе да је суд погрешно утврдио да је опојна дрога која је пронађена у стану окривљеног АА била намењена даљој продаји, а не сопственој конзумацији овог окривљеног. Наиме, из психијатријског вештачења следи да је окривљени кривично дело извршио у стању смањене урачунљивости односно да је у тренутку извршења кривичног дела био зависник од психоактивних супстанци, а не постоји ни један непосредни нити поуздан доказ који указује на то да је окривљени АА имао намеру да опојну дрогу која је

пронађена код њега у стану даље прометује.

Апелациони суд у Београду је и ове жалбене наводе оценио као неосноване јер је првостепени суд правилно прихватио одбрану окривљеног АА у делу у коме је он признао да је опојна дрога пронађена како код њега тако и у стану његове девојке, власништво окривљеног АА, и правилно није прихватио одбрану окривљеног у делу у коме је негирао да је опојну дрогу која је пронађена у стану окривљеног АА, његовим личним прегледом и предледом отвореног простора, он држао ради сопствене конзумације, а не ради даље продаје. Наиме, правилно првостепени суд цени да предметна количина предметне опојне дроге која је пронађена у стану окривљеног АА објективно није мала количина, а нарочито имајући у виду социјално економски статус окривљеног, односно околност да је реч о незапосленом и издржаваном лицу. Правилно првостепени суд надаље резонује да је опште познато да зависници од опојних дрога исту набављају, а потом и користе ради постизања одређених ефеката на њихово психофизичко стање, а да исту не набављају и потом разблажују те тако доводе у питање ефекат исте, из чега следи да чињеница да су код окривљеног пронађени и супстанце које редовне служе за разблаживање опојне дроге што је карактеристично за продавце исте, јесте још један у низу доказа о томе да је окривљени АА предметну опојну дрогу држао ради даље продаје, а не ради сопствене употребе. Наиме, правилно је првостепени суд закључио да је опојна дрога пронађена код окривљеног АА током његовог личног прегледа односно прегледа лица пронађена, те на адреси његовог пребивалишта и приликом прегледа отвореног простора, окривљени држао зарад даље продаје будући да су код окривљеног пронађене и две вагице за прецизно мерење са траговима опојне дроге амфетамин, пвц кесице које уобичајено служе за паковање опојне дроге, па чињеница да је окривљени у време извршења кривичног дела испуњавао дијагностичке критеријуме за синдром политоксикоманске зависности од опојних дрога хероин и амфетамин, односно да је био зависник од употребе опојних дрога и према ставу овог суда не искључује друге утврђене чињенице које указују да је окривљени опојну дрогу амфетамин држао ради даље продаје. Имајући у виду да је код окривљеног током личног прегледа пронађено и 3,71 грам амфетамина у чарапи који је био упакован у три кесице, такође према начину паковања указује на то да је исти био намењен даљој продаји, због чега супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног АА првостепени суд правилно утврдио да је окривљени опојну дрогу амфетамин држао ради даље продаје, а не ради сопствене конзумације због чега су другачији жалбени наводи браниоца окривљеног АА адвоката Марка Станковића оцењени као неосновани.

У жалби браниоца окривљене ББ, адвоката Дејана Тасића, се чињенично стање спори наводима о томе да је у конкретном случају суд оптужницу прекорачио на штету окривљене ББ, а ако је суд утврдио до предаје опојне дроге у колима окривљеног АА није дошло онда је сам сусрет у возилу требало да изостави из изреке пресуде јер сусрет коме разлог није опојна дрога у предметној кривично правној ствари не може представљати радњу извршења кривичног дела већ он представља малициозну

инсинуацију и изреку пресуде чини неразумљивом. Такође, првостепени суд је поклонио веру одбрани окривљеног ВВ, те је у жалби указано да је окривљени ВВ током поступка више пута мењао одбрану, различито се изјашњавајући о истим околностима. Наиме, најпре је говорио да је амфетамин преузео од окривљене ББ, иако није знао ко је она већ тек када су га привели схватио је о коме је реч, док је у касније измењеној одбрани од 23.04.2024. године окривљени ВВ навео да је критичном приликом пришао женској особи, да су се упознали, да јој није запамтио име да је узео амфетамин и кренуо назад ка Панчеву, те да га ова женска особа није питала ни за новац нити за било шта нити је он њу било шта питао па је реч о недоследној одбрани. Како нема никакве комуникације између окривљене ББ и ВВ, како то произлази из информатичко телекомуникационог вештачења, нити је било ко од испитаних сведока објаснио да је видео примопредају опојне дроге, то према ставу жалбен наводи оптужбе у односу на окривљену ББ нису доказани.

Апелациони суд у Београду је цитиране жалбене наводе оценио као неосноване налазећи да првостепени суд није прекорачио оптужбу већ је правилно наводе оптужбе уподобио утврђеном чињеничном стању односно резултатима доказног поступка водећи рачуна да притом не повреди идентитет оптужбе и пресуде. Чињеница да је у изреци пресуде суд описао сусрет између окривљеног АА и окривљене ББ изреку пресуде не чини нејасном нити противречном нити је ово "малициозна инсинуација", јер је као што је речено, у образложењу пресуде првостепени суд правилно, јасно, детаљно, логично и животно образложио из којих разлога сматра да разлог овог сусрета није била примопредаја опојне дроге, због чега ни окривљеног АА ни окривљену ББ правилно није огласио кривима због извршења ове радње кривичног дела за коју су оптужбом терећени.

Надаље, како окривљени ВВ током кривичног поступка односно у свим његовим фазама није спорио да је од окривљене ББ преузео предметну опојну дрогу амфетамин односно да му је окривљена ББ амфетамин предала, то жалбени наводи у којима се указује на незнатне разлике у одбранама окривљеног ВВ, правилност и законитост пресуде није основано доведена у питање. Наиме, окривљени ВВ се у односу на битне чињенице у овом кривичном поступку једнообразно, доследно изјашњавао током целог кривичног поступка па је првостепени суд такву одбрану правилно прихватио и утврдио чињенично стање као у изреци пресуде између осталог и на доказу изведеном читањем одбране окривљеног ВВ.

У жалби браниоца окривљеног ВВ адвоката Бојана Челенковића се спори закључак суда да је окривљени ВВ држао у већој количини супстанцу проглашену за опојну дрогу, односно амфетамин масе 98 грама, те да је извршио кривично дело из члана 246а став 2 КЗ. Наиме, реч је о мањој количини опојне дроге коју је окривљени ВВ, двадесетогодишњи корисник опојних дрога, набавио како би исту искористио у кратком временском периоду.

Апелациони суд у Београду је и ове наводе жалбе оценио као неосноване. Наиме и у односу на окривљеног ВВ првостепени суд је правилно закључио да је предметна количина опојне дроге од 98,16 грама амфетамина најпре објективно није мала количина опојне дроге, а из доказа у списима следи да је код окривљеног у време извршења кривичног дела дијагностикована зависност од хероина, а не од употребе амфетамина, па имајући у виду економско социјалне услове окривљеног ВВ односно околност да је реч о незапосленом лицу кога издржава мајка са којом живи, која је пензионер са месечним примањима од 14.500,00 динара, који је без других примања, то је првостепени суд и према ставу овог суда, а супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног ВВ, правилно закључио да набавка ове количине опојне дроге у конкретном случају није била мала количина опојне дроге у циљу сопствене конзумације, већ да се у радњама окривљеног ВВ стичу сви како субјективни тако и објективни елементи једног кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2 КЗ за коју је оптужницом терећен, а изреком пресуде и оглашен кривим.

Пресуда се коначно спори у делу одлуке о казни и то са једне стране жалбеним наводима јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду о томе да је суд у односу на окривљене АА и ББ изрекао благе кривичне санкције, јер није адекватан значај дао утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, те са друге стране жалбом браниоца окривљеног АА адвоката Марка Станковића наводима о томе да је суд донео неправилну одлуку о кривичној санкцији јер није имао у виду побуде због којих је кривично дело окривљени АА извршио, пропустио је да цени да је реч о релативно младом човеку, те жалбеним наводима браниоца окривљене ББ адвоката Дејана Ћасића наводима о томе да је суд окривљену строго казнио, али су ови жалбени наводи оцењени као неосновани.

Наиме, према налажењу овог суда првостепени суд је приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције у односу на окривљене АА, ББ и ВВ правилно утврдио и адекватан значај дао свим чињеницама из члана 54 КЗ које утиче на то да кривична санкција буде правилно одабрана а њена висина правилно одмерена те је донео пресуду која је у делу одлуке о кривичној санкцији правилна и на закону заснована.

Наиме, у односу на окривљеног АА суд је правилно као олакшавајуће околности ценио делимично признање и ранију неосуђиваност, док отежавајућих околности није било, у односу на окривљену ББ као олакшавајућу околност суд је ценио ранију неосуђиваност, коректно држање пред судом и одсуство отежавајућих околности, те је даље ценећи степен кривице, јачину повреде и угрожавања заштићеног добра, окривљене АА и ББ правилно осудио на казну затвора у трајању од по 3 године

У односу на окривљеног ВВ суд је правилно као отежавајућу околност ценио ранију вишеструку осуђиваност, до сада 15 пута од чега једном и због кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ, при чему је суд правилно ценио да је окривљени ВВ раније осуђиван више пута на безусловне казне затвора и да је предметно кривично дело извршио током извршења казне по пресуди Основног суда у Панчеву К бр. 453/21 у трајању од 1 године за коју је одлучено да ће се извршавати у просторијама у којима окривљени станује, па како је окривљени више пута осуђиван за кривична дела учињена са умишљајем на казне затвора у трајању од најмање 1 године и од дана пуштања окривљеног са издржавања казне затвора до извршења новог кривичног дела није протекло 5 година, то је у конкретном случају у односу на окривљеног ВВ суд правилно применио императивну одредбу члана 55а КЗ, те је окривљеног ВВ суд правилно осудио на казну затвора која је преко половине распона казне прописане за извршиоца кривичног дела за које је окривљени ВВ оглашен кривим, односно правилно је казну у односу на овог окривљеног одмерио на 6 година и 8 месеци.

Према ставу Апелационог суда у Београду овако изречене казне су адекватне како тежини извршених кривичних дела тако и личностима окривљених АА, ББ и ВВ, и њима ће се постићи сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција које су предвиђене одредбама чланова 4 и 42 КЗ, односно довољно ће се утицати на окривљеног АА, окривљену ББ и окривљеног ВВ да убудуће не врше оваква и слична кривична дела односно постићи ће се сврха кажњавања.

Следом свега реченог, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 457 ЗКП.

Записничар-саветник
Јелена Каличанин Војновић с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић